

Sygn. akt II KK 107/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 13 kwietnia 2021 r.,

sprawy **B. S. i P. Ż.**

oskarżonych z art. 157 § 2 k.k..

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 7 lipca 2020 r., sygn. akt X Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 października 2019 r., sygn. akt XIV K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżyciela
prywatnego M. W.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia prywatnego M.W.,
wyrokiem z dnia 15 października 2019 r., sygn. akt XIV K (...), uniewinnił B. S. i P.
Ż. od dokonania zarzucanego im czynu zakwalifikowanego z art. 157 § 2 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego M.W.
złożonej od tego wyroku, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem 7 lipca 2020 r., sygn. akt X
Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, a kosztami postępowania za instancję
odwoławczą obciążył oskarżyciela prywatnego.

Od wyżej wymienionego wyroku Sądu Okręgowego w W. kasację złożył
pełnomocnik oskarżyciela prywatnego M. W. **Zarzucił** w niej mogące mieć istotny
wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia rażące naruszenie przepisów prawa
procesowego, to jest art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., na

skutek nieprawidłowo przeprowadzonej kontroli odwoławczej zakwestionowanej w apelacji dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów nie uwzględniającej zasad logiki, prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, **i wniosł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego M.W. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Formalnie rzecz biorąc w kasacji podniesiono zarzut obrazy przepisów prawa procesowego mającej polegać na naruszeniu dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k., w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Jednak już analiza treści tego zarzutu, a także części motywacyjnej wniesionej kasacji, prowadzi do wniosku, że w istocie jej Autorowi chodziło o ponowną próbę zakwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji, w ramach przepisu art. 7 k.p.k., oceny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych (wyjaśnień oskarżonych: B. S. k. 165 – 176, k. 183 – 184, k. 187, k. 198 – 199, i P. Ż. k.167 – 169, k. 184 – 187, k. 199, oraz zeznań świadków: A. B. k. 260 – 262, k. 331 – 335, A. Z. k. 362 – 365, A. I. k. 227 – 228, J. B. k. 228 – 229, A. S. k. 308 – 310, jak i zeznań oskarżyciela prywatnego M. W. k. 200 – 202, k. 212 – 215, k. 417 - 420), a także ustaleń faktycznych poczynionych, przez ten Sąd, na podstawie tej oceny (por. strony 3 – 14 pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 października 2019 r., sygn. akt XIV K (...)). Tymczasem, w świetle obowiązującej regulacji procesowej, taki zabieg w postępowaniu kasacyjnym nie może być skuteczny. Jak już wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, podstawą zarzutów kasacyjnych nie może być samo negowanie wiarygodności istniejących dowodów, będących oparciem dla dokonanych ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że są niekorzystne dla strony oraz przeciwstawianie im innych dowodów, bardziej dla niej korzystnych. Podejmowanie takich zabiegów w nadzwyczajnym postępowaniu, jakim jest przecież postępowanie kasacyjne, w sposób oczywisty narusza ustawowe ograniczenia co do kasacji, zawarte w art. 523 k.p.k., stanowi niczym nieuprawnione dążenie do przekształcenia kontroli kasacyjnej orzeczenia sądu odwoławczego, w kolejną kontrolę apelacyjną orzeczenia sądu pierwszej instancji.

Jasnym przy tym jest, iż nie można zarzucać sądowi obrazy art. 410 k.p.k., jeżeli sąd ten przy dokonywaniu ustaleń faktycznych pominął te dowody, które uznał za niewiarygodne, podając dlaczego nie dał im wiary.

Lektura pisemnego uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 lipca 2020 r., sygn. akt X Ka (...), daje podstawę do stwierdzenia, że ten Sąd dokonał prawidłowej kontroli orzeczenia Sądu I instancji, jak i uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymaganiom ustawy (por. argumentacja - strony 4 – 7 pisemnego uzasadnienia). Jak wymaga tego przepis art. 433 § 2 k.p.k. rozważył wszystkie wnioski i zarzuty podniesione w apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego. Fakt nie podzielenia zarzutów apelacji, nie oznacza przecież, że apelacja ta została rozpoznana z obrazą przepisu art. 433 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy w pełni akceptując, prezentowaną w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w W., ocenę poszczególnych, podnoszonych w apelacji zarzutów, kwestionujących ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków zdarzenia oraz zeznań oskarżyciela prywatnego, nie widzi potrzeby jej przytaczania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia. Na zakończenie warto przypomnieć, że przepisy polskiej procedury karnej nie zawierają katalogu reguł oceny wiarygodności dowodu. Niewątpliwie dużą rolę przy dokonywaniu oceny odgrywa element subiektywnej oceny sędziego. Już w wyroku z dnia 3 kwietnia 1935 r., sygn. akt I K 138/35, Sąd Najwyższy podkreślił, że sąd oceniając wiarygodność zeznań świadka, opiera się bądź na bezpośrednim wrażeniu, jakie wywiera nań osoba świadka, jego zachowanie się i sposób składania zeznań, bądź na analizie treści zeznań i porównaniu jej z innymi danymi materiału procesowego, bądź wreszcie na obu źródłach.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.